

Blijft alleen zijn hommage aan de kinderen op de scène.' (Etcetera nr. 33) Toch stond Guy Casiers toen voor een dilemma: wat hij en het publiek beschouwden als een hommage aan de kinderen werd door diezelfde kinderen niet zo begrepen. Zij wilden 'theater' maken en verwachtten een spel met andere spelregels, een andere inhoud en een andere inzet dan het spel op straat. Voor hen was theater: een verhaal spelen, tekst van buiten leren, decor, kostuums,... iets nieuws leren, iets moeilijks doen.

Over *La Cifra* schreef Erwin Jans in Etcetera nr. 33: 'Met hun lichaam schrijven de jongeren het geheim van hun jeugd op de scène, uitbundig, spontaan, vitaal, uniek.' Voor *Kahaani* gaat deze beschrijving niet op. De Munt heeft voor een uitstekend strijkkwartet gezorgd en ook decor en kostuums beantwoorden aan de kwaliteitsnorm van het Brusselse operahuis. Muziektheater Het Muziek Lod heeft hoge eisen gesteld bij het samenstellen van een jongerenjazzcombo en een kinderfanfare. Van de compositie van Lod-huiscomponist Dick Van der Harst gaat een grote poëzie uit, terwijl ze recht doet aan de toch wel zeer

uiteenlopende muzikale achtergronden en technische bagage van de muzikanten. Temidden van dit groots opgezette theatergebeuren lijken de acterende kinderen onnoemelijk klein, zijn hun stemmen nauwelijks hoorbaar, hun bewegingen opvallend amateuristisch. Kostuums en tekst (in het Nederlands, dat voor de meesten hun derde of vierde taal is) wegen op de spontaneïteit. Maar... de kinderen vinden het prachtig. Dit is de bekroning van anderhalf jaar repeteren. Ze zijn fier deel uit te maken van deze productie waarvoor kosten noch moeite gespaard werden, en die fierheid is voelbaar tot in de zaal.

Kahaani is geen charme-offensief in het teken van jeugd of kleur. Integendeel, binnen de bonte mengeling van leeftijden, muziekstijlen en technische bagage wordt de verscheidenheid in afkomst minder bont, wordt het kind-zijn minder 'speciaal'. De kinderen zijn op de eerste plaats amateurspelers, die hun fascinatie voor theater delen met het publiek. Hun wat stijve spel verraadt niet alleen het gebrek aan *métier*, maar ook de ernst waarmee ze de toeschouwer door theaterland loodsen. Een

wereld die gemaakt wordt van muziek, taal en dans, van textiel, hout, licht en... kunstsneeuw. *Kahaani* is een ode aan de 'magie van het theater' waarover Johan Thielemans het had.

Tegenspel

Bij nader inzien heeft die hommage het effect van een mooie, maar wat lege doos; ze is te zeer een doel op zich. De dominante en geïsoleerde rol van de theatermachinerieën is daar zeker niet vreemd aan. 'Kahaani' betekent 'verhaal' in het Hindoestani, maar eigenlijk kan je nauwelijks spreken van een verhaal. Het gaat eerder om enkele ideeën die in de structuur van een klassiek reissprookje gegoten zijn. In de loop van hun 'reis' leren de kinderen over de creatieve kracht van taal en de mogelijkheid om zelf te bepalen wie ze zijn. Dat leren heeft meer weg van een interessante schoolreis dan van een uitdagende ontdekkingsstocht. De tekst van *Kahaani* huldigt de verbeelding, maar doet dat zo expliciet dat er haast geen ruimte overblijft voor verbeelding in verhaal en taal. De perstekst vermeldt dat het verhaal 'een pretext is voor spel en muziek,